

Sygn. akt VIII C 2289/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. w Ł.

przeciwko M. W. (1)

o zapłatę

zasądza od pozwanej M. W. (1) na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. w Ł. kwotę 203,80 zł. (dwieście trzy złote osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 167 zł. (sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2289/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 1 marca 2016 roku w elektronicznym postępowaniu sądowym powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w Ł., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanej M. W. (1) kwoty 203,80 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lipca 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że podczas kontroli w pojeździe (...) na odcinku pomiędzy ulicami (...) w dniu 13 czerwca 2015 r. stwierdzono u pozwanej brak ważnego biletu podróznego. W związku z tym powód wystawił pozwanej wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł. oraz opłaty za podróż w kwocie 3,80 zł. w terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania. Stąd roszczenie powoda stało się wymagalne od dnia 14 lipca 2015 r.

(pozew- k. 2- 3)

Nakazem zapłaty z dnia 5 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie zasądził od M. W. (1) na rzecz powoda kwotę 203,80 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 120 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(nakaz zapłaty k. 4 v.)

Sprzeciwem wniesionym w dniu 5 października 2017 r. M. W. (1), reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że w styczniu 2014 r. skradziono jej portfel wraz z dowodem osobistym, o czym pozwana zawiadomiła VI Komisariat

Policji w Ł. oraz Urząd Gminy w S.. W dniu 22 stycznia 2014 r. pozwana otrzymała nowy dowód osobisty. Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że zgodnie z treścią art. 77 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe oraz art. 778 kc, roszczenie objęte pozwem ulega przedawnieniu z upływem roku.

(sprzeciw k. 8 v.- 10 v.)

Postanowieniem z dnia 17 października 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwaną.

(postanowienie k. 13)

W piśmie z dnia 14 lutego 2017 r. pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko przedstawione w pozwie.

(pismo pełn. powoda k. 18).

W sprzeciwie złożonym na urzędowym formularzu M. W. (1) podtrzymała dotychczasowe stanowisko podnosząc dodatkowo, że na wezwaniu do wniesienia opłaty dodatkowej brak jest podpisu pozwanej, a jej dowodem osobistym mogła się posłużyć inna osoba.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 32- 33).

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 47)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2015 r. podczas kontroli w pojeździe powoda (...) na odcinku pomiędzy ulicami (...) stwierdzono u M. W. (1) brak ważnego biletu podróżnego. W związku z tym osoba przeprowadzająca kontrolę wystawiła pozwanej wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł. oraz opłaty za podróż w kwocie 3,80 zł. w terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania. Podczas kontroli M. W. (1) okazała swój dowód osobisty nr (...).

(wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej k. 24).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanego powyżej dowodu w postaci dokumentu. Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom M. W. (1), w których zaprzeczyła, aby w dniu 13 czerwca 2015 r. podróżowała pojazdem powoda (...) na odcinku pomiędzy ulicami (...) bez ważnego biletu podróżnego. Pozwana wyjaśniła, że w styczniu 2014 r. skradziono jej portfel wraz z dowodem osobistym, o czym zawiadomiła zarówno policję, jak i Urząd Gminy w S., w związku z czym w dniu 22 stycznia 2014 r. pozwana otrzymała nowy dowód osobisty. Nie kwestionując powyższych twierdzeń M. W. (1) o kradzieży dowodu osobistego i wydaniu nowego dokumentu należy stwierdzić, że nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Z zaświadczenia z systemu PESEL.2- SAD wynika co prawda, że faktycznie w dniu 22 stycznia 2014 r. wydano pozwanej nowy dowód osobisty, gdyż ważność tego dokumentu wynosi 10 lat, a w tym przypadku data ważności dokumentu osobistego wydanego pozwanej została określona na 22 stycznia 2012 r. Jednak co istotne tego dnia wydano M. W. (2) dowód osobisty serii i numer (...), czyli ten sam, który pozwana okazała podczas kontroli w pojeździe powoda (...) w dniu 13 czerwca 2015 r. Zatem podnoszone przez pozwaną okoliczności utraty dowodu osobistego w styczniu 2014 r. nie mają znaczenia dla oceny zasadności powództwa, gdyż podczas kontroli M. W. (1) okazała dowód osobisty wydany jej w dniu 22 stycznia 2014 r., który do tej pory nie utracił ważności. Można jeszcze zauważyć, że na rozprawie w dniu 4 czerwca 2018 r., pomimo podnoszenia okoliczności posłużenia się przez inną osobę skradzionym dokumentem, pozwana nie okazała dowodu osobistego, którym posługuje się obecnie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Powód dochodził od pozwanej kwoty 203,80 zł. tytułem opłaty dodatkowej i opłaty za przejazd w związku z wynikiem kontroli przeprowadzonej w dniu 13 czerwca 2015 r. Pozwana kwestionowała, aby tego dnia podróżowała pojazdem powoda (...) oraz podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanej wobec powoda jest świadczeniem wynikającym z umowy przewozu. W myśl przepisu art. 118 kc, który stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. W przypadku roszczenia powoda będzie miał zastosowanie przepis szczególny, a mianowicie art. 778 kc, zgodnie z którym roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu. Wobec tego nie ulega wątpliwości, że termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda wynosi 1 rok. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W przypadku roszczenia powoda należy przyjąć, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 14 lipca 2015 r., gdyż pozwana miała obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej w terminie 30 dni od dnia wystawienia wezwania. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, roszczenie powoda uległoby przedawnieniu w dniu 14 lipca 2016 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone już w dniu 1 marca 2016 r. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt.1 kc każda czynność podjęta przed sądem lub organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przerywa bieg przedawnienia. Zatem nie ulega wątpliwości, że wytoczenie powództwa w dniu 1 marca 2016 r. przerwało bieg przedawnienia roszczenia, a w konsekwencji podniesiony przez pozwaną zarzut należy uznać za chybiony.

Również twierdzenia M. W. (2) o tym, że w dniu 13 czerwca 2015 r. nie podróżowała pojazdem powoda (...), Sąd uznał za niewiarygodne z przyczyn, o których była mowa powyżej. Dlatego też Sąd stwierdził, że powód przedstawiając wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej udowodnił zasadność dochodzonego pozwem roszczenia. Skoro zatem M. W. (2) podróżowała środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu podróznego, a tym samym nie dotrzymała warunków zawartej z powodem umowy przewozu, ten był uprawniony do obciążenia pozwanej opłatą dodatkową w wysokości 200 zł, jak również opłatą za podróż w wysokości 3,80 zł. Wskazać przy tym należy, że wysokość opłaty dodatkowej, jak i opłaty za podróż, nie są dowolnie kształtowane przez stronę powodową, a znajdują swoje źródło w przepisach prawa (§ 9 ust. 3 pkt 1 załącznika nr 1- przepisy taryfowe w lokalnym transporcie zbiorowym Miasta Ł. oraz pkt. I.2- załącznika nr 2- rodzaje i ceny biletów komunikacji lokalnego transportu zbiorowego uchwały nr XXXI/551/12 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 25 stycznia 2012 roku w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Ł., Dz.Urz. Woj. (...). 2012, poz. 517 ze zm.). Żądanie powoda zapłaty kwoty 203,80 zł należy zatem uznać za w pełni zasadne.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Skoro osoba działająca w imieniu powoda wystawiła pozwanej w dniu 13 czerwca 2015 r. wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł. oraz

opłaty za podróż w kwocie 3,80 zł. w terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania, to roszczenie powoda stało się wymagalne od dnia 14 lipca 2015 r.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało uwzględnione w całości to stronie powodowej należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu dochodzenia jej słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.). Koszty poniesione przez powoda wyniosły 167 zł. i obejmowały opłatę od pozwu w wysokości 30 zł., koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 120 zł. (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.